

MERGE

De Neil LaBute

Un BĂRBAT și o FEMEIE într-o mașină scumpă. El conduce. Ea poartă ochelari de soare.

FEMEIA: Virează aici.

BĂRBATUL: În regulă... Deci, erau, câți, doi?

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: Ești sigură, doar doi.

FEMEIA: Cred că doi, poate trei. Nu, erau doi. Precis doi.

BĂRBATUL: Precis?

FEMEIA: Destul de precis.

BĂRBATUL: Destul de sau foarte?

FEMEIA: Destul de foarte precis. Da. Doi.

BĂRBATUL: Doi?

FEMEIA: *Doi*. Ai grijă la drum, te rog.

BĂRBATUL: Doi bărbați?

FEMEIA: Ce?

BĂRBATUL: Zic, erau doi bărbați, sau...?

FEMEIA: Da, bărbați. Erau toți bărbați...

BĂRBATUL: Toți?

FEMEIA: Da. Desigur.

BĂRBATUL: Nu, nu desigur. Nu era neapărat să fie numai bărbați. Putea să fie o combinație. Un băiat și un bărbat. Sau două femei, dacă o luăm așa. La dracu, nu știu. Nu eram acolo...

FEMEIA: Știu, știu. Dar nu era așa. Erau bărbați, sunt sigură. Majoritatea.

BĂRBATUL: Majoritatea? Vezi, nu, asta sună ca o grămadă de oameni diferiți.

FEMEIA: Nu, nu sună așa. Am vrut să spun “în majoritate sigur”. Sunt în majoritate sigură că erau bărbați.

BĂRBATUL: Oh, ok...

FEMEIA: Toți. Bărbați adulți.

BĂRBATUL: Stai o clipă, iar ai zis “toți”. Înainte erau “doi”. De ce deodată sunt “toți”? Ce-ar trebui să însemne asta? Sunt doi sau nu?

FEMEIA: Da, sunt doi. Doi bărbați. Cred.

BĂRBATUL: Ce naiba!

FEMEIA: Păi, e greu să-mi amintesc... Sunt un pic obosită.

BĂRBATUL: Ai zis “doi”, foarte clar. Cu o secundă în urmă. Ai zis asta, și acum deodată e un grup, e vorba de “toți”, care poate să însemne și 40 sau oricât.

FEMEIA: Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun “toți” adică “doi”. Țătia sunt toți, nu? Adică, dacă sunt doar doi, atunci doi sunt toți.

BĂRBATUL: Da, dar de obicei nu se folosește cuvântul ăsta, nu “toți”, dacă sunt doar doi. Adică “două” ceva sau “doi” ceva.

FEMEIA: Nu se folosește?

BĂRBATUL: Nu, eu nu-l folosesc.

FEMEIA: A. O iei pe autostradă?

BĂRBATUL: Nu, e prea aglomerată.

FEMEIA: În regulă.

BĂRBATUL: Adică... dacă ai avea doi câini, cum ai spune?

FEMEIA: Ce?

BĂRBATUL: Primești două animale, da? Doi cățeluși de Crăciun, ai zice...

FEMEIA: Câinii mei...

BĂRBATUL: Dar dacă i-ai număra, atunci cum ai spune?

FEMEIA: Am doi câini... nu?

BĂRBATUL: Exact!

FEMEIA: Dar aş putea spune, “toți câinii mei”, adică, dacă aş vrea.

BĂRBATUL: Da, dar...

FEMEIA: Zic doar, aş putea. Câteodată, o fac. Cu diferite lucruri.

BĂRBATUL: Pe bune?

FEMEIA: Sigur. E o alegere.

BĂRBATUL: Atunci... ia doi hamburgeri. Să zicem să mergi undeva, la Burger King sau oriunde, cumperi doi Whopper Jrs., genul ăla de ofertă, ai zice cum?

FEMEIA: Nu înțeleg...

BĂRBATUL: Zic, ai două sandviciuri în fața ta, le halești, și o persoană vine la tine, și te întreabă...

FEMEIA: Cine vine?

BĂRBATUL: Nu știu, un tip, doar un tip...

FEMEIA: Da, dar cine?

BĂRBATUL: Nu știu, lucrează acolo! Un angajat.

FEMEIA: Cred că li se spune “team members”.

BĂRBATUL: Mă rog! Deci tipul ăsta, “team member”-ul ăsta trece pe-acolo, curăță mesele și de-astea, și doar din întâmplare, din complezență, te întreabă, “Hei, cum a fost prânzul dvs.?” Și tu spui....?

FEMEIA: “Bun”. Adică, depinde... Îmi place la Burger King de obicei.

BĂRBATUL: Bine, ok, da, și dup-aia... te întreabă unde s-a dus mâncarea. Atunci ce spui?

FEMEIA: Oh. Păi, am mâncat-o.

BĂRBATUL: Ce-ai mâncat?

FEMEIA: Mâncarea. Toți burgerii...

BĂRBATUL: De ce “toți”? Au fost doar doi... de ce să nu spui “Am mâncat amândoi burgerii”.

FEMEIA: Aș putea.

BĂRBATUL: Așa *ai face*, nu?

FEMEIA: Poate. Sau toți. Aș putea spune “toți”.

BĂRBATUL: Asta chiar e ciudat...

FEMEIA: Nu.

BĂRBATUL: Este. Absolut, în viața mea n-am văzut nici o persoană care să folosească “toți” când ai putea folosi “doi” sau “amândoi”. Niciodată.

FEMEIA: Eu fac asta. Adică, uneori...

BĂRBATUL: Da, mă rog, nu te-am auzit niciodată.

FEMEIA: Oricum, sunt sigură că erau doar ei doi.

BĂRBATUL: Bărbații ăia?

FEMEIA: Da, cei doi bărbați.

BĂRBATUL: Nu mai mulți, ca un fel de grup de bărbați?

FEMEIA: Nu, doi.

BĂRBATUL: Ok. Doi e bine. Pot să mă împac cu doi.

FEMEIA: Adică, cred că erau bărbați... băieți, bărbați. Care e granița de vârstă? 18, 19, sau care?

BĂRBATUL: Da, Aceeași ca pentru armată, sau dreptul de vot. Cam pe-acolo.

FEMEIA: Ok, deci aș spune “bărbați”, atunci.

BĂRBATUL: Nu ești sigură?

FEMEIA: Era întuneric.

BĂRBATUL: Întuneric.

FEMEIA: Da... cam semiîntuneric.

BĂRBATUL: Era întuneric când au intrat în cameră?

FEMEIA: Ă-hă. Cred că pe 23 ar fi mai repede.... Mai puține semafoare.

BĂRBATUL: Dar îi văzuseși mai devreme, nu? Așa mi-ai spus la aeroport.

FEMEIA: Da, așa e. Jos în hol. Îi văzusem pe toți în apropierea salonului...

BĂRBATUL: Iar cu chestia cu “toți”? Câți erau? Huh?! Sună ca un *pluton* sau așa ceva, pentru Dumnezeu!

FEMEIA: Nu țipa la mine...

BĂRBATUL: Nu țip...

FEMEIA: Ba da, țipi. Țipi și o știi prea bine.

BĂRBATUL: În regulă, scuze.

FEMEIA: Ai zis că n-ai să faci asta, dacă îți spun. Așa ai zis.

BĂRBATUL: Știu, știu...

FEMEIA: Așa că, îți spun. Eu n-am vrut, am mai trecut prin așa ceva și înainte, când se întâmplă ceva și tu devii iritabil, și am știut că așa o să fie, așa că eu voiam să... dar tu, “nu, nu, hai te rog, nu, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva, te rog, te rog, te rog, trebuie să-mi spui, n-o să zic nimic, trebuie să *știi*”. Și acum țipi...

BĂRBATUL: Ok, bine. Spune-mi. Tac.

FEMEIA: Era întuneric în cameră, și apoi au intrat. Cei “doi”. Au intrat “amândoi”. Gata, e mai bine?

BĂRBATUL: Da, mulțumesc.

FEMEIA: Au intrat și sincer nu-mi mai amintesc mare lucru. Am cam leșinat nu mult după asta.

BĂRBATUL: Ai leșinat?

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: “Leșinat”, adică ți-a venit cu leșin sau cineva te-a lovit, așa ceva? Nu-mi spune că te-a lovit cineva...

FEMEIA: Nu, nu cred, nu.

BĂRBATUL: Doar “ai leșinat”?

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: Într-o cameră întunecată, cu toți tipii ăia acolo?

FEMEIA: Corect... Oops, ia uite, ai zis-o tu acum.

BĂRBATUL: Ce?

FEMEIA: Ai zis-o și tu... “toți tipii ăia acolo”. Ai zis “toți” când voiai să spui “doi”.

BĂRBATUL: Nu, nu-i așa.

FEMEIA: Ba da, î-î, așa a fost. Te-am auzit.

BĂRBATUL: Nu, nu voiam să spun “doi”, am zis “toți” pentru că...

FEMEIA: De ce?

BĂRBATUL: ... voiam să te păcălesc, probabil.

FEMEIA: Ce vrei să spui?

BĂRBATUL: Să văd dacă te poticnești, dacă cumva nu spui adevărul și te-ai încurca spunându-mi că erau mai mult de doi. Mai mulți bărbați decât cei doi.

FEMEIA: De ce?

BĂRBATUL: Nu știu. Poate că nu cred cu totul chestia asta...

FEMEIA: De ce aș face asta? Să te mint?

BĂRBATUL: Poate pentru că nu vrei să mă supăr sau să mă înfurii... sau pentru că ți-e frică, sau orice. La dracu, nu știu!

FEMEIA: Nu țipa!

BĂRBATUL: Nu țip! Adică, ba da, dar nu încerc asta... mă frustrezi.

FEMEIA: Încerc doar să-ți spun ce s-a întâmplat. Nu trebuie să mă păcălești.

BĂRBATUL: Eu doar... Ok, deci ai leșinat. Ai leșinat, bine, cred asta.

FEMEIA: Mulțumesc. Așa am făcut.

BĂRBATUL: În regulă...

FEMEIA: Și nu-mi prea amintesc mare lucru altceva. Virează acolo, e sens unic.

BĂRBATUL: Ai leșinat... dar camera era deja în întuneric. Corect? N-ai zis tu asta?

FEMEIA: Da...

BĂRBATUL: Deci, cum știi că ai leșinat, atunci, dacă acolo era deja întuneric beznă?

FEMEIA: N-am zis “beznă”.

BĂRBATUL: Întuneric, atunci... ai zis întuneric.

FEMEIA: Era. Semiîntuneric.

BĂRBATUL: Dar cum îți poți da seama?

FEMEIA: Tu... încerci doar să mă dezorientezi.

BĂRBATUL: Nu, zău că nu, promit că nu. Vreau doar să înțeleg. Asta-i tot.

FEMEIA: Păi, am simțit ca și cum aș leșina. Bine? Camera era în întuneric, cum am zis, era destul de întunecat, oricum, nici o lampă, sau așa ceva. Abia mă întorsesem de câteva momente, oricum, și ușa se deschide și ei erau în cadrul ușii. Niște siluete în lumina de pe hol și contururile lor în umbra aia. Obscur. Mă întorc și-i văd pe amândoi sau pe cei doi sau pe toți... mă rog... și apoi simt ca și cum aș leșina. Ca și cum totul se întunecă.

BĂRBATUL: Înțeleg.

FEMEIA: Ai vrut să auzi, așa că asta e. Așa s-a întâmplat.

BĂRBATUL: Deci ai leșinat, după asta?

FEMEIA: Probabil. Cel mai probabil.

BĂRBATUL: Ai leșinat. Bine. Erai speriată și asta are sens. Și apoi...

FEMEIA: Ce?

BĂRBATUL: Asta zic și eu, "Ce?" Te-ai trezit...

FEMEIA: Da, evident că m-am trezit. Am luat avionul spre casă, nu? Sunt aici în mașină cu tine, bineînțeles că m-am trezit.

BĂRBATUL: Nu, merg pe firul evenimentelor, pașii. Imediat după.

FEMEIA: Oh.

BĂRBATUL: Zic i-ai văzut pe ăștia...

FEMEIA: Bărbații.

BĂRBATUL: Exact, "bărbații" ăștia, și i-ai văzut, imaginea lor acolo, și apoi ai căzut. Am înțeles asta. Dar după, ce s-a întâmplat după? Care au fost pașii după ce te-ai trezit?

FEMEIA: Ăăă...

BĂRBATUL: Ei nu mai erau.

FEMEIA: Da, dispăruseră toți.

BĂRBATUL: Mi-aș dori să nu mai faci asta.

FEMEIA: Bine... amândoi. Dispăruseră "amândoi".

BĂRBATUL: Mulțumesc.

FEMEIA: Și eu sunt pe podea, dar...

BĂRBATUL: Dar ce? Ce?

FEMEIA: ... sunt dezbrăcată acum.

BĂRBATUL: Iisuse.

FEMEIA: Da, sunt goală când mă trezesc, sunt sigură de asta. Nudă. Și mă trezesc cam încet, în etape. Aproape...

BĂRBATUL: Ce?

FEMEIA: ... nu știu. Domol.

BĂRBATUL: Te-ai trezit “domol”? După ce doi tipi intră prin efracție în...

FEMEIA: N-am zis “efracție”. N-am zis asta niciodată.

BĂRBATUL: Mă rog, bineînțeles că ei...

FEMEIA: Nu, n-am zis asta. Nu “efracție”.

BĂRBATUL: Da, dar... a trebuit să intre prin efracție. Nu?... nu-i așa?

FEMEIA: Nu sunt sigură. Poate că așa au făcut. Nu știu.

BĂRBATUL: Stai, stai, stai. Nu ești sigură sau nu știi? Așa au făcut sau nu?

FEMEIA: Ahhhh....

BĂRBATUL: Spune-mi că au intrat prin efracție. N-ai fost destul de proastă să le deschizi ușa, nu? La naiba, iubito, de câte ori trebuie să-ți...

FEMEIA: Nu, n-am făcut asta, dar poate că am... știi...

BĂRBATUL: Ce?

FEMEIA: Lăsat ușa întredeschisă. Sau așa ceva. Ai grijă, e galben...

BĂRBATUL: O, Doamne... cum se termină chestia asta?! Pentru Dumnezeu, ești într-un Howard Johnson, nu în Taj Mahal! Trebuie să închizi ușa!!

FEMEIA: Ai zis *fără* țipete! Oprește-te!!

BĂRBATUL: Bine, la dracu, bine... Nu țip. Vezi, sunt calm. Sunt-totalmente-calm.

FEMEIA: E mai bine.

BĂRBATUL: Bine...

FEMEIA: Așa e mai bine.

BĂRBATUL: Deci, mă rog, uiți să pui lanțul, nu se prinde, lași porcăria aia de yală larg deschisă de parcă ai fi fost Old McDonald, bine. Tipii vin, tu pici pe covor. Trec orele. Ore?

FEMEIA: Era lumină afară.

BĂRBATUL: Când te-ai trezit?

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: Deci, dimineață, atunci.

FEMEIA: Ă-hă. Poate mai degrabă spre prânz.

BĂRBATUL: Te-ai trezit la *prânz*?

FEMEIA: Așa ceva. Poate 11:30. Eram extenuată...

BĂRBATUL: Ok, bine, înțeleg... dar ce-i cu chestia cu “domol”? Nu înțeleg asta.

FEMEIA: Ce-i de neînțeles?

BĂRBATUL: Cât de “domoală” erai?

FEMEIA: M-am trezit, am stat un minut, m-am întins, m-am învărtit pe-acolo un pic... cam așa.

BĂRBATUL: Înțeleg.

FEMEIA: Aproape ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ca un vis...

BĂRBATUL: Dar ești goală, nu? Fără haine. Pe covor când te trezești. Asta nu e ciudat pentru tine?

FEMEIA: Ba da, e... diferit, oricum.

BĂRBATUL: Atunci te întreb. Ce se întâmplă mai departe? Ce pași urmează. Îți pui ceva pe tine, un halat, și suni recepția, poliția, sau ce?

FEMEIA: Ăăă...

BĂRBATUL: Era întuneric, așa că n-ai nici o descriere a tipilor, dar...

FEMEIA: Cred că am comandat niște cafea în cameră.

BĂRBATUL: Nu, vreau să spun înainte de asta. Chiar când ți-ai recăpătat cunoștința.

FEMEIA: Oh. Am, ăăă... stai să văd, am... Da, am comandat cafeaua.

BĂRBATUL: Cafea.

FEMEIA: Elite.

BĂRBATUL: Oh. Ok. Elite.

FEMEIA: Dup-aia te-am sunat pe tine.

BĂRBATUL: Înțeleg.

FEMEIA: Poți să depășești Cadillac-ul ăla... se uită după case.

BĂRBATUL: Bine. Trebuie să-ți mărturisesc, sunt cu totul pierdut.

FEMEIA: Mergem paralel cu Broadhurst.

BĂRBATUL: Nu mă refer la drum! Scuze, nu țin, doar că... Ești la congresul ăsta, da, te atacă doi tipi în camera ta, tu leșini pentru cam 12 ore... și când revii la viață dimineăta, comanzi niște room service, și apoi îmi dai un telefon? Cam asta e?

FEMEIA: Cam așa ceva...

BĂRBATUL: Înțeleg.

FEMEIA: Poate că am comandat și o turtă cu țărâțe.

BĂRBATUL: Înțeleg. Bine. O turtă.

FEMEIA: Ești nervos, nu?

BĂRBATUL: Eu? Nu...

FEMEIA: Ai spus că ar trebui să-ți spun, așa că eu ți-am spus...

BĂRBATUL: Nu, vreau să știu, dar nici măcar n-are...

FEMEIA: Sunt evenimentele cât de bine mi le amintesc.

BĂRBATUL: Bine atunci.

FEMEIA: Aici e Williams, la următorul semafor.

BĂRBATUL: Știu, știu... Deci, ți-au luat ceva, te-au jefuit, sau ai fost rănită în vreun fel, poți să-mi spui măcar asta? Ai găsit urme, sau ai simțit vreun fel de... știi tu...

FEMEIA: Sunt un pic inflamată.

BĂRBATUL: Inflamată. Ești inflamată?

FEMEIA: Da. Asta a fost Williams, chiar acolo.

BĂRBATUL: O luăm pe Miller, și ne întoarcem de două ori.

FEMEIA: Cum vrei. Pe Williams era mai repede.

BĂRBATUL: Deci... vrei să spui, te doare spatele, sau picioarele... te-au învinețit în vreun fel? Ce înseamnă asta, inflamată?

FEMEIA: Nu... inflamată acolo jos.

BĂRBATUL: “Acolo”?

FEMEIA: Știi tu...

BĂRBATUL: Nu “acolo”.

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: O Doamne...

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: Care înseamnă...

FEMEIA: Nu știu. Nu știu. Sunt doar inflamată, asta-i tot.

BĂRBATUL: Ca și cum ai fi fost...

FEMEIA: Da. Ca și cum aș fi... făcut chestia aia.

BĂRBATUL: Și? Și... Ai făcut chestia aia? Adică, te-au...

FEMEIA: Ce, forțat?

BĂRBATUL: Iisuse... da, cred.

FEMEIA: Nu.

BĂRBATUL: Slavă Domnului! Ești sigură?

FEMEIA: Nu 100%, dar da, cred că nu, nu.

BĂRBATUL: Stai, stai... te-au atins sau nu?

FEMEIA: Atins, poate.

BĂRBATUL: Te-au...

FEMEIA: Am zis “poate”. Leșinasem, îți amintești? Poate că m-au atins puțin când eram pe jos sau așa ceva – hainele nu mai erau pe mine cu siguranță – dar sunt aproape complet sigură că n-au făcut chestia ailaltă.

BĂRBATUL: “Aproape” nu e cel mai încurajator cuvânt în situația asta.

FEMEIA: Păi, n-au făcut-o. Nu cred.

BĂRBATUL: Nu crezi.

FEMEIA: Nu, *nu* cred.... Poate era inflamată de la atâta mers prin Sala de Expoziții, totul e așa de la distanță acolo, știi... sau când am căzut, poate. Așa ceva. Dar nu chestia aia.

BĂRBATUL: În regulă.

FEMEIA: Putem să dăm o fugă până la Barker, dacă vrei. Avem lapte?

BĂRBATUL: Da, am... asta e de necrezut!

FEMEIA: Nu mă crezi?

BĂRBATUL: Nu, zic “asta”, episodul în sine, e de necrezut. Nu tu.

FEMEIA: A, am crezut că te referi la mine.

BĂRBATUL: Nu. Vrei să opresc la magazin?

FEMEIA: Nu dacă avem lapte.

BĂRBATUL: Avem.

FEMEIA: Bine atunci, Bine. Uite ce e, a trebuit să-ți spun... și ți-am spus.

BĂRBATUL: Nu, e...

FEMEIA: Adică, odată ce am început a trebuit să îi dau drumul. Întregii chestii. Să mă curăț de asta, știi?

BĂRBATUL: Corect.

FEMEIA: Să trecem peste asta.

BĂRBATUL: Ok.

FEMEIA: Așa că uite... am spus-o și acum putem trece peste.

BĂRBATUL: Yep. Cel puțin până ne sună.

FEMEIA: Cine?

BĂRBATUL: Autoritățile. Dacă află ceva, știi, un fir sau ceva...

FEMEIA: A, ei. Înțeleg. Credeam că vrei să spui...

BĂRBATUL: Ce?

FEMEIA: Nimic. Bărbații... credeam că vrei să spui dacă *ei* ne sună.

BĂRBATUL: Vrei să spui cei doi...?

FEMEIA: Da, am înțeles greșit. Am crezut că insinuezi că ar putea suna cu toții sau așa ceva.

BĂRBATUL: Iar cu chestia cu "toți".

FEMEIA: Iartă-mă. Vreau să spun "cei doi". Dacă "cei doi" ar suna.

BĂRBATUL: De ce ar face asta?

FEMEIA: Nu, n-ar face-o, eu doar...

BĂRBATUL: Cine dracu ar fi de ajuns de cretin să...

FEMEIA: Nimeni. E o intersecție în X. Toți te-așteaptă pe tine să...

BĂRBATUL: Scuze. Nu... Ți-au luat geanta sau așa ceva, sau buletinul? Cum să ne contacteze?

FEMEIA: N-ar face-o. Nu-mi imaginez...

BĂRBATUL: N-ai făcut-o... le-ai dat o carte de vizită la parter? În hol, zic. Una din cărțile tale...

FEMEIA: Eu... poate. Da.

BĂRBATUL: O Doamne...

FEMEIA: E posibil... N-ar trebui să beau niciodată.

BĂRBATUL: Să bei? Ce vrei să spui, "să bei"? Doar n-ai... nu...

FEMEIA: Și poate că nu era exact în hol... adică, per se.

BĂRBATUL: Nu?

FEMEIA: Cred că poate fi văzut mai mult ca un hol-slash-salon.

BĂRBATUL: Oh. "Salon", huh? Ai intrat în...

FEMEIA: Cred că "bar" ar fi mai degrabă... corect... decât salon. Era barul lor.

BĂRBATUL: Barul. Barul hotelului.

FEMEIA: Pur și simplu n-ar trebui să beau. Asta e chestia...

BĂRBATUL: Știu asta. Ți-am spus asta.

FEMEIA: Zău, n-ar trebui. O frapieră, sau orice, mă face să...

BĂRBATUL: Dar ai făcut-o. Prin tot ce-am trecut împreună, ai... ai făcut-o, nu?

FEMEIA: Ce, să beau? Ăă... mda, da, am băut. Unul. Un pahar.

BĂRBATUL: Ai băut...

FEMEIA: Da. Știi, nu-i ușor la seminarele alea lungi, nu știi pe nimeni...

BĂRBATUL: Iubito...

FEMEIA: ... ești obosit, încerci să te descarci un pic, bei o bere, și apoi...

BĂRBATUL: Spune-mi doar...

FEMEIA: ... spui “bună” cuiva, e doar “bună”, o față pe care ai văzut-o la o sesiune de brainstorming, nici o mare chestie, crezi că e de prin Kentucky sau așa ceva, un JIM sau TIM scris undeva sub HELLO! Începi să te simți în largul tău, și hop! iese cartea de vizită. Știi? E un reflex, asta-i tot.

BĂRBATUL: Draga mea...

FEMEIA: Nu e un flirt, nu e. Nici măcar nu ți se par interesanți, nu pe bune. Pentru că au aceeași poveste, în final. Soție, trei copii, vor să divorțeze – sunt aproape separați, de fapt, locuiesc în oraș în timpul săptămânii dar așteaptă până cresc copiii ca s-o facă – ascuți doar ca să vezi dacă îți poți da seama de floricelele pe care le adaugă, cum ar fi un banc pe care l-au auzit undeva și l-au mai înflorit un pic.

BĂRBATUL: Deci... poliția nu caută pe nimeni, nu? Asta încerci să-mi spui, iubito?

FEMEIA: Ăă... nu cred, nu.

BĂRBATUL: Pentru că ar fi trebuit să-i suni întâi, nu? Și n-ai făcut asta, nu?

FEMEIA: Nu tocmai... nu.

BĂRBATUL: Înțeleg. Și asta pentru că...

FEMEIA: Fețele lor acolo, pe hol, cu lumina în spate... era întuneric.

BĂRBATUL: ... asta pentru că tu i-ai invitat sus. Poate. Te-ai îmbătat și vorbeai cu niște tipi – amândoi sau doi sau toți – și i-ai invitat în camera ta. Sus ca să fie cu tine...

FEMEIA: Am leșinat totuși.

BĂRBATUL: Oh.

FEMEIA: Adică, la un moment dat în timpul...

BĂRBATUL: Când au intrat prima dată, cum ai spus, sau...?

FEMEIA: Nu știu. Doar la un moment dat în cursul evenimentelor.

BĂRBATUL: Huh.

FEMEIA: Știi că n-ar trebui să beau alcool.

BĂRBATUL: Da. Știu, da.

FEMEIA: Nu?

BĂRBATUL: Știu asta din facultate, da.

FEMEIA: Putem s-o luăm pe autostradă chiar aici. Probabil am trecut de agomerație deja.

BĂRBATUL: În regulă.

FEMEIA: Dacă nu, putem să ne întoarcem pe Meyer și să traversăm orașul.

BĂRBATUL: Bine. Și așa că... îmi pare rău, deci inflamația e de la... de la...

FEMEIA: Da. De la asta.

BĂRBATUL: Înțeleg.

FEMEIA: E chiar destul de inflamată, de fapt.

BĂRBATUL: Hmm.

FEMEIA: Scuze. N-am vrut să-ți spun. N-am vrut. Dar când te-ai uitat la mine...

BĂRBATUL: Îți ridicam geamantanul și am văzut ceva. Scuze.

FEMEIA: Am simțit că nu pot ascunde.

BĂRBATUL: Era ceva în ochii tăi, chiar și cu ochelarii de soare, am prins ceva în privirea ta când am ridicat Samsonite-ul. Și te-am întrebat.

FEMEIA: Așa ai făcut.

BĂRBATUL: Mi-era frică, ce privire mi-ai aruncat... Am zis că n-o să țiip dacă-mi spui. Să-mi spui ce s-a întâmplat.

FEMEIA: Și ți-am spus.

BĂRBATUL: Și mi-ai spus... da. Chiar așa.

FEMEIA: Păi... Mă bucur că am avut conversația asta, de fapt.

BĂRBATUL: Da?

FEMEIA: Da, mă bucur. Nu poți ascunde o chestie ca asta, adică, nu pe bune.

BĂRBATUL: Nu.

FEMEIA: Mai bine să... m-am gândit că povestea cu ei care intră prin efracție poate fi mai ușoară, poate să te introducă mai ușor în poveste, dar până la urmă e mai bine să... știi tu.

BĂRBATUL: Corect. Sigur.

FEMEIA: Așa că acum e clar. Putem trece peste asta, nu?

BĂRBATUL: Absolut.

FEMEIA: Bine. Și putem începe de la zero...

BĂRBATUL: Ă-hă.

FEMEIA: Adică, să o luăm de la capăt, de-aici. Să ștergem totul cu buretele și... Banda asta se termină într-un blocaj sau așa ceva.

BĂRBATUL: Iubito?

FEMEIA: Ai grijă.

BĂRBATUL: Iubito... Știu că probabil nu vrei să... nu ți-ar plăcea să...

FEMEIA: Sunt cam obosită, de fapt...

BĂRBATUL: ... dar am nevoie să știu... chestia asta cu "toți", felul cum flirtezi cu cuvântul ăsta și sari înapoi la "amândoi" sau "doi"...

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: Erau doi? Sau, mai mulți?

FEMEIA: Sunt foarte obosită. Putem să...?

BĂRBATUL: Vreau doar să știu... Erau doar doi tipi, nu? Te-ai pilit și tipii ăștia doi te-au urmărit până în... n-a fost un fel de, adică, nu ca în Marină sau așa ceva. Nu? N-a fost așa, nu?

FEMEIA: Era foarte întuneric.

BĂRBATUL: Bine, dar zic, n-ai...

FEMEIA: Semiîntuneric, oricum.

BĂRBATUL: Pot să mă împac cu asta, chiar pot. Am nevoie doar de... Nu vrei să spui “toți” adică chiar “toți”, nu? Adică, mai mult de doi?

FEMEIA: O să moțâi un pic, bine?

BĂRBATUL: Draga mea, mai stai un pic cu mine... Înțeleg că ți-a fost greu să-mi spui și toate astea, te-am tot împins, știu asta, dar... au fost doar cei doi, corect? Amândoi, tipii ăștia din Kentucky, nu? Nu i-ai invitat sus... nu. Nu erai acolo cu un grup de, nu un *grup* întreg de... spune-mi doar asta. Asta-i tot ce vreau s-aud. Că n-aveai un fel de coadă la ușă, asta am nevoie să... Iubito? Spune-mi. Spune-mi asta și putem să... Draga mea, te rog, am nevoie să... N-ai făcut-o, nu? Nu, n-ai făcut-o. Știu că n-ai face asta din nou. Corect? N-ai face-o... Iubito? Îngerăș?

FEMEIA: Banda asta se termină. O să trebuiască să schimbi banda.

BĂRBATUL: Îngerăș? Spune-mi. Spune-mi doar asta. Te rog.

FEMEIA: ... trebuie să schimbi banda...

BĂRBATUL: Te rog. Am nevoie să... te rog...

FEMEIA: ... schimbă banda...

BĂRBATUL conduce în tăcere, trăgând cu ochiul la FEMEIE. Capul ei alunecă pe o parte; a adormit.